

Sygn. akt III KK 573/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 grudnia 2019 r.,
sprawy **A. E. S.**
skazanego z art. 226 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 5 marca 2019 r., sygn. akt II Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w H.
z dnia 17 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego A. E. S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w H. wyrokiem z dnia 17 grudnia 2018 r. w sprawie II K (...), uznał A. E. S. za winnego tego, że w dniu 21 lutego 2018 r. w H., odbywając karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym, znieważył umundurowanego funkcjonariusza Służby Więziennej, st. kpr. P. B. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, w ten sposób, że użył wobec niego słów wulgarnych, powszechnie uważanych za obelżywe, tj. popełnienia czynu z art. 226 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności.

W wywiedzionej na korzyść oskarżonego apelacji, zaskarżając wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie winy i kary, obrońca oskarżonego zarzucił:

„I. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. naruszenie art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art 4 k.p.k. przez uznanie, że wniosek obrony o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej informacji z Zakładu Karnego jest nieprzydatny dla potrzeb sprawy i zmierza do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż pierwszym wnioskiem o ukaranie był skierowany przez niego wniosek przeciwko pokrzywdzonemu, nie zaś wniosek pokrzywdzonego, przez co oskarżony stwierdza, że treść wypowiedzi funkcjonariusza P. B. oraz jego wniosek o ukaranie stanowią obronę lub odwet za uprzedni wniosek osadzonego - oskarżonego;

II. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. naruszenie art. 5 § 2 i art 7 w zw. z art. 366 k.p.k. poprzez wydanie wyroku bez wnikliwego zbadania sprawy, nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów co przejawiało się uznaniem wersji oskarżonego za niewiarygodną, mimo jej niezwyfikowania” i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania. Jednocześnie obrońca wnioskował o dopuszczenie a następnie przeprowadzenie dowodu wnioskowanego przez Sądem pierwszej instancji i oddalonego przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy w Z., po rozpoznaniu apelacji, wyrokiem z dnia 5 marca 2019 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając apelację obrońcy skazanego za niezasadną.

Zaskarżając kasacją wyrok Sądu odwoławczego w całości na korzyść skazanego A. S., obrońca podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. „art 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. art 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy zawartego w apelacji a tym samym bezzasadną akceptację oddalenia przez Sąd I instancji wniosku dowodowego obrony o udzielenie dodatkowych informacji od Dyrektora Zakładu Karnego a dotyczących źródeł udzielonej Sądowi odpowiedzi, w sytuacji gdy był to jedyny dowód i jedyna możliwość zweryfikowania wiarygodności depozycji pokrzywdzonego, przez co zostało naruszone prawo

skazanego do obrony.” W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Z. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Odpowiadając pisemnie na kasację prokurator Prokuratury Rejonowej w H. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego A. E. S. kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja służy od kończącego postępowanie prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, co oznacza, że – co do zasady – przedmiotem zarzutów mogą stanowić jedynie uchybienia, do których doszło w toku postępowania odwoławczego. Uchybienia te muszą przybrać postać rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 521 § 1 k.p.k.). Ponadto, stosownie do art. 536 k.p.k., sąd najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym jedynie w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k. Zważywszy, że w rozważanej sprawie żaden z wymienionych wypadków nie zachodzi, przedmiotem rozpoznania może być wyłącznie zarzut podniesiony w kasacji.

Zarzut ten jest oczywiście bezzasadny z kilku powodów. Po pierwsze, kwestia opisywanego wniosku dowodowego była przedmiotem uwagi Sądów obu instancji, a zawarte w orzeczeniach Sądów powody oddalenia wniosku nie budzą zastrzeżeń. Po drugie, data złożenia wniosku o ukaranie nie ma istotnego znaczenia, jeśli zważyć, że z wyjaśnień skazanego wynika m.in., że powodem złożenia skargi na funkcjonariusza nie było zachowanie tego ostatniego w dniu zdarzenia, a doniesienie do prokuratury o rzekomym przemycań przez skazanego narkotyków. Po trzecie wreszcie, okoliczność, która miała zostać dowiedziona dzięki uzyskaniu informacji od Dyrektora Zakładu Karnego w H. nie mogła mieć istotnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku. Skarżący nie dostrzega bowiem, że podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, poza zeznaniami pokrzywdzonego, stanowiły także zeznania P. S., który potwierdził dokonanie przez skazanego przypisanego mu przestępstwa. Kasacja nie zawiera żadnych zarzutów związanych

z oceną tego dowodu i jego znaczeniem dla poczynionych ustaleń, co ostatecznie przesądza o oczywistej bezzasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.